

ת"ד 10245/06/19 - מדינת ישראל נגד מוחמד סלימאני

בית משפט השלום לתעבורה בנצרת

ת"ד 10245-06-19 מדינת ישראל נ' סלימאני
תיק חיצוני: 510033/2018

בפני **כבוד השופטת מנאל חליחל-דיאב**
המאשימה **מדינת ישראל**
נגד
הנאשם **מוחמד סלימאני**

החלטה

לפני בקשת הנאשם, אשר הוגשה בתום פרשת התביעה ולפיה אין להשיב לאשמה ויש להורות על זיכוי מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, וזאת מכוח סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "חסד"פ").

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע העבירות הבאות: עבירות **של נהיגה בחוסר זהירות**, עבירה לפי תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה תשכ"א-1961 (להלן: **תקנות התעבורה**), **אי שמירה על רוח**, עבירה לפי תקנה 49 לתקנות התעבורה, **התנהגות הגורמת נזק**, עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה.
2. מעובדות כתב האישום עולה כי בתאריך 17.11.18 נהג מר מוחמד סלימאני (להלן: "**הנאשם**") ברכב מסוג פולקסווגן מ"ר 58-711-73 (להלן: "**הרכב**") בכביש 75 מכיוון נהלל לכיוון טבעון. הנאשם נהג ללא זהירות ותשומת לב מספקת לתנאי הדרך והתנועה בה, ובהגיעו לצומת ישי כאשר הוא נוסע בעקבות רכב אחר, לא שמר כל רוח מספיק מהרכב שנסע לפניו וזאת כדי למנוע תאונה וכדי לעצור בבטחה בכל עת, בעקבות כך התנגש הנאשם עם חזית רכבו בחלק האחורי של רכב מסוג אאודי שעצר לפניו ואשר מעוצמת ההתנגשות נדחף לצד ימין והתנגש עם חזית רכבו בחלקו השמאלי של רכב מסוג פיג'ו. כתוצאה מהתאונה נפגעו 5 אנשים ושוחררו באותו יום, וכלי הרכב המעורבים ניזוקו.
3. בסיום פרשת התביעה ומשהכריז ב"כ המאשימה "אלה עדיו", בישיבה שהתקיימה ביום 8.12.21 עמוד (40), העלה הסנגור טענה לפיה אין להשיב לאשמה.

טענות הצדדים:

4. ב"כ הנאשם טען כי אין להשיב לאשמה. לטענתו המדינה לא הצליחה להוכיח אשמה. המאשימה העידה חמישה עדים, אולם מתוך החמישה, שניים מן העדים הינם שוטרים, והשלישי בוחן תנועה אשר לא היו בזירה בזמן התאונה. העד הרביעי מר ג'מאל מסאלחה בעדותו לא ראה מי נהג ברכב, ואילו העד החמישי טען תחילה במשטרה כי ראה נהג צעיר נוהג ברכב ואישה יושבת במושב לידו אולם הוא הוכרז כעד עוין מאחר ושינה את העדות שנתן במשטרה.

5. ב"כ הנאשם טען כי מהראיות אשר הובאו בפני בית המשפט אין די בכדי לבסס הרשעה, גם במידה והמאשימה תבקש להשתמש בסעיף 10א לפקודת הראיות ולהעדיף את עדות העוין אשר ניתנה במשטרה. במקרה זה על המשטרה יהיה להביא חיזוק לעדות, לדעתו של ב"כ הנאשם אין בעדויות אשר נשמעו בתיק, ראייה שיכולה להוות חיזוק ועל כן מבקש לקבל את הטענה.
6. ב"כ המאשימה ביקשה לדחות את הטענה, לטענתה התביעה הוכיחה מעל לכל ספק סביר כי הנאשם נהג ברכב. ב"כ המאשימה הפנתה לדוח הפעולה שנרשם ע"י השוטרת דסה נוי (להלן: "עדה מספר 2"), (ת/18), ובו נרשם כי היא ניגשה אל הנהג ושאלה אותו אם הוא זקוק לטיפול רפואי. הנהג השיב שהוא זקוק לטיפול רפואי מאחר ויש לו כאבים בחזה עקב התאונה. עוד הפנתה ב"כ המאשימה לעדותם של השוטרים אשר העידו כי הגיעו לזירה ראשונים. ב"כ המאשימה הפנתה את בית המשפט לתמונות אשר הוגשו באמצעות בוחן התנועה שם לטענתה רואים את הנאשם יושב במושב הנהג ורואים את החגורה.
7. בנוסף הפנתה ב"כ המאשימה ל (ת/11), חקירת הנאשם תחת אזהרה לפיה ביקש החוקר מהנאשם להוריד את חולצתו, הנאשם נענה בחיוב, וחשף בפני החוקר את סימני החבלה שעל גופו הנמצאים לדבריו בצד שמאל של החזה. החוקר ביקש מהנאשם רשות לצלם את סימני החבלה שעל גופו אולם הנאשם סירב לכך. ב"כ המאשימה טענה כי עובדה זו מתיישבת עם העובדה כי הנאשם נהג ברכב וכי החבלה נגרמה לו מהחגורה. המאשימה טענה כי עד כה הנאשם לא הציג שום מסמך רפואי אשר מציג כי החבלה שעל חזהו נגרמה ממשהו אחר.
8. בעדותו של בוחן התנועה מיום 17.06.2021, טען הבוחן כי על פי מיקום החבלה ניתן להסיק שהיא נגרמה בזמן התאונה. ב"כ המאשימה טענה כי מדובר בבוחן מוסמך, ואילו הנאשם לא הביא כל מסמך אשר סותר את הטענה כי הוא נהג ברכב וכי החבלה נגרמה לו בזמן התאונה כאשר ישב בכיסא הנהג. בנוסף, ב"כ המאשימה הפנתה ל (ת/10) תמונות אשר הוצגו בפני בית המשפט, המראות כי הנאשם יושב בכיסא הנהג, ובכיסא לידו יושבת אמו. באשר לעדותו של עד מספר 4, טענה המאשימה כי בית המשפט קבע שהינו עד עוין והדבר מעיד על עצמו. על כן מבקשת המאשימה לדחות את טענת ב"כ המבקש שאין להשיב לאשמה.
9. ב"כ הנאשם טען בתגובה כי בתמונות שהוצגו בפני בית המשפט לא רואים את החגורה. עוד טען כי בתמונה הראשונה רואים פרמדיק, מה שמוכיח שהשוטרים הגיעו אחרי מד"א. השוטרים לא העידו מתי מד"א הגיע לזירה, וטען כי התמונות לא צולמו בזמן אמת. ב"כ נאשם הוסיף כי לא רואים בתמונה אדם נוהג חגור אלא אדם עם רגל בחוץ. הנאשם טען בחקירתו שהוא לקח את אמו ושם אותה בצד על מנת לחפש את הטלפון שלו. עוד הוסיף כי בחקירתו של הבוחן, טען כבר אז ב"כ הנאשם כי הנאשם היה חבול בטרם התאונה והחומר הרפואי המעיד על כך הומצא לבוחן. טען כי הבוחן הסיק מסקנה לגבי החבלה, והמסקנה איננה עומדת כראייה אשר יכולה להוות חיזוק לעדות.
10. בתגובה טענה המאשימה כי ע"פ דוח פעולה (ת/18) עדה מספר 2 ניגשה לנאשם ושאלה אותו האם הוא זקוק לטיפול רפואי, דבר המתיישב לדעתה עם העדות של השוטר השני כי הם הגיעו לפני מד"א לזירה.

המסגרת הנורמטיבית:

11. סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי קובע כי:

"נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם..."

12. משמעותה של אי הוכחת האשמה, אף לכאורה, הינה כי אין בראיות שהוגשו לבית המשפט, מטעם התביעה, כדי לבסס הרשעה, אפילו אם יינתן בהן מלוא האמון ויוענק להן מלוא המשקל הראייתי (י. קדמי, **על סדר הדין בפלילים**, חלק שני, הדין בראי הפסיקה, מהדורה מעודכנת, תשס"ט-2009, עמ' 1445-1455)

13. בבש"פ 153/95 **רחאל נ' מדינת ישראל**, פ"ד מט(2) 221, בית המשפט התייחס למונח "ראיות לכאורה":

"ראיות לכאורה" על-פי סעיף 158 לחוק משפיעות על סדר הדין הפלילי בלבד, במובן זה שקיומן מעביר לנאשם את נטל הבאת הראיות, אך אינו מעביר על שכמו את נטל השכנוע, הנותר תמיד על התביעה. הנאשם לא יורשע בדין אלא אם כן בסוף המשפט יתברר, כי משקל הראיות שהובאו נגדו מספיק להוכחת אשמתו מעבר לכל ספק סביר. על-כן, נאשם עשוי להיות מזוכה בדינו אף אם התביעה עמדה בנטל הבאת הראיות והנאשם לא הביא מצדו ראיות לסתור את ראיות התביעה, וזאת אם היה בראיות התביעה כדי להותיר ספק סביר באשמת הנאשם. לנוכח ההשלכה המוגבלת של "ראיות לכאורה" על הכרעת הדין, נקבע כי די בראיות דלות ובסיסיות, כי משקלן אינו רלוואנטי, וכי הראיות אינן מאבדות מערכן הלכאורי גם אם בחומר שהובא בפרשת התביעה קיימות ראיות המחלישות את הראיות המרשיעות או סותרות אותן".

14. בע"פ 732/76 **מדינת ישראל נ' רפאל כחלון**, פ"ד לב(1) השו' שמגר התייחס למונח "ראיות לכאורה" לצורך טענת "אין להשיב לאשמה":

"בית-המשפט לא יטה אופן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום ראיות בסיסיות לענין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר..."

מן הכלל אל הפרט:

15. כעת נשאלת השאלה, האם לאחר הצגת ראיות התביעה בפני בית המשפט בתיק דנן, ניתן לקבוע כי אין בהן, אפילו לכאורה, כדי להוכיח את האשמת הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

תשובתי לכך שלילית, כפי שאפרט להלן.

16. ב"כ הנאשם טען כי השוטרים אשר העידו לא היו בזירה בזמן התאונה. מעדותו של עד מספר 3 השוטר עומרי ישר (עדותו מיום 4.10.21) עולה כי הוא ועדה התביעה מספר 2 העדה השוטרת נוי דסה טיפלו באירוע על ציר 75, הציר בו התקיימה התאונה. במהלך האירוע בעודם חצי ק"מ מזירת התאונה "אפילו פחות" העיד כי הגיעו לתאונה "ממש 3 שניות לפני שקרתה התאונה" (שורה 23 לעדותו מיום 4.10.21 עמוד 30), הבחינו השניים בתאונה והגיעו לזירה בתוך מספר שניות. לדבריו בהגיעו לזירה טרם נפתח אירוע במוקד 100, הוא פתח אירוע מול המוקד והחל לטפל בתאונה. עוד הוסיף כי הוא ועדה מספר 2 הגיעו ראשונים לזירה, הוא אינו זוכר אם הודיע למד"א, אולם כאשר השוטרים עולים למול המוקד, המוקד מודיע למד"א על התאונה. בעדותו הוסיף כי עדה מספר 2 ירדה מהניידת והלכה לבדוק את מצב הפצועים, קודם כל הם דאגו למצבם הרפואי ורק לאחר הגעת האמבולנס, הוא התפנה לרשום את שמות המעורבים בטבלט המשטרתי ולהזמין בוחן לזירה, באמצעות

עד זה הוגש דו"ח הפעולה (ת/15).

17. בדוח הפעולה (ת/15) מפרט השוטר עומרי את הגעתו לזירה וכי הגיע זמן קצר אחרי התאונה יחד עם השוטרת נוי דסה, זיהה את הנאשם יושב בכיסא הנהג של רכב הפולקסווגן, "לציין כי השוטרת נוי הגיעה אל הרכב זמן קצר אחרי התאונה זיהתה כי ישנו אדם בכיסא הנהג ברכב הפולקסווגן ששמו מחמד סולימאני שפרטיו מצורפים לדוח זה". לאחר שהפרמדיק ניגש אליו מסר כי יש לו כאבים בחזה מהחגורה בעת התאונה.

לאחר התאונה נפתחה כרית האוויר ברכב של הנהג וכשנשאל אם הוא צריך טיפול רפואי ענה שכן, ולאחר זמן קצר הגיע אביו של מוחמד למקום וטען כי האימא ראג'דה סולימאני (פרטיה מצורפים לדוח), היא שנהגה ברכב זה בזמן התאונה ולא מוחמד.

צורפה לדוח תמונה שבה רואים בבירור את מוחמד יושב בכיסא הנהג ולאחר התאונה מסר שהוא מתפנה בעצמו לבית חולים. באותו דוח יש פירוט לנזקים אשר נגרמו ומופיע שמו של הנאשם עם מספר תעודת זהות ברשימת המעורבים בתאונה.

18. באשר לטענה כי הבוחן לא היה בזירה בזמן התאונה, בעדותו של הבוחן אלינועם חן עד תביעה מס' 1 עולה כי הוא קיבל את הדיווח על התאונה בשעה 14:35 ובשעה 14:55 הגיע לזירה. הבוחן העיד כי בדרך כלל בוחנים מגיעים לזירה אחרי קרות התאונה, (עדות מיום 17.6.21 עמ' 22).

19. מעדותו של הבוחן עולה כי בעת שחקר את הנאשם, ביקש הבוחן מהנאשם להרים את חולצתו על מנת לבחון סימני חבלה שנגרמו בעקבות התאונה. משהרים הנאשם את חולצתו, הבחין הבוחן בסימני חבלה בצד שמאל של גופו, דבר אשר מעיד לדבריו על מיקום החגורה ועל היותו הנהג ברכב.

20. הבוחן טען שביקש מהנאשם להמציא מסמכים רפואיים אשר יתמכו בטענתו כי החבלה נגרמה לו בטרם האירוע, אולם הנאשם לא עשה כן. באשר לטענת ב"כ הנאשם כי הנאשם המציא לבוחן מסמכים רלוונטיים, טען הבוחן כי במידה והיה מקבל אותם היה מכניסם לתיק.

21. עוד הוסיף הבוחן כי הנאשם בחקירתו אמר כי "השוטרים הגיעו ומיד אחריהם אמבולנס", דבר המעיד כי הצילומים שבהם נראה הנאשם יושב בכיסא הנהג ואמו בכיסא שליד הנהג צולמו בטרם הגעת האמבולנס לזירה.

22. הבוחן הוסיף וטען כי הינו בוחן מנוסה אשר צילם מאות נפגעי תאונות דרכים, מיקומם של סימני החבלה על גופם של הפצועים בכל התאונות היה זהה ולכן יכול לזהות רק על פי סימני החבלה מי נהג ברכב.

23. באמצעות עד זה הוגשו המוצגים כדלקמן: (ת/5) תרשים תאונת דרכים, (ת/6) סקודה, (ת/7) דוח נזקים, (ת/8) דוח בוחן, (ת/9) דוח צילומים, (ת/10) תמונות נוספות אשר הצהיר הבוחן כי צולמו מהטאבלט וחקר על פי התמונות, (ת/11) הודעת החשוד/הנאשם וחקירתו תחת אזהרה, (ת/12) מזכר שערך הבוחן, (ת/13) צילומים של התמונות, (ת/14) דיסקים של התמונות ותמונות טאבלט.

24. מעדותו של הבוחן (מיום 17.6.21) אשר גם חקר את הנאשם ומעיון בתמונות (ת/14) עולה שהוא ידע כי הנאשם הוא הנהג, קיבל תמונה וכן ציין כי מיקום החבלה מסביר כי הפגיעה היא במקום של החגורה, הוא נהג והחגורה באה בצד שמאל, המתיחה מתרכזת באזור שהייתה לו חבלה, עוד ציין כי ביקש לצלם את הפגיעה, הוא לא הסכים ולכן לא צילם, טען שמדובר במשהו שהוא סובל ממנו ועד ליום הדיון לא המציא מסמכים, עוד

בתמונה רואים את הנאשם יושב בכיסא הנהג ומצד ימין שלו אמו. התמונה צולמה על ידי השוטרים סמוך לקרות התאונה לפני שהגיע מגן דוד, החשוד/(הנאשם) בעצמו מאשר כי השוטרים הגיעו ומיד אחריהם הגיע האמבולנס.

25. מעיון בהודעת החשוד (הנאשם) עולה כי הוא מאשר כי הייתה לו חבלה על גופו (שורה 20 להודעתו) אם כי העיר כי הוא סובל ממנה זה זמן רב (שורה 22 להודעה) מהודעתו זו (ת/11). כשעומת עם התמונה בה הוא נצפה במי שיושב בכיסא הנהג העיד "לא נכון" (שורה 29), ובהמשך ענה התמונה לא נכונה (שורה 34), "יצאתי מהרכב והתחלפתי עם אמא שלי שיטפלו בה".

26. למעשה הנאשם מאשר בהסברו זה כי הוא ישב בכיסא הנהג והתמונה הינה אותנטית ומחזקת את עדויות השוטרים שהגיעו ראשונים לזירה ותיעדו את התמונות, הנזקים והזינו אותם לטאבלט המשטרה.

27. החשוד/(הנאשם) מסר בהודעתו (ת/11) (שורה 25), "אני מזהה את הרכב ואת עצמי ואת אמא שלי בתמונה. זה היה אחרי התאונה ואחרי שיצאנו מרכב ואחרי שהגיע אמבולנס".

28. לעומת זאת (שורה 29), מסר בהודעתו "לא נכון, לא ניגש אלי שום שוטר, השוטרים הגיעו ומיד אחריהם הגיע אמבולנס".

29. אוסיף כי עיון בתמונה (ת/10) עולה בבירור כי באחת התמונות (זו שהוצגה לנאשם בחקירתו) כי הנאשם נצפה במושב הנהג כשלידו יושבת אמו, בתמונה רואים בבירור לוחית הרישוי של רכב מ.ר. 58-711-73 שהינו רכבו של הנאשם כמתואר בכתב האישום.

30. למאגר הראיות הזה יש להוסיף את עדותה של השוטרת נוי דסטה באמצעותה הוגש (ת/18), בעדותה בפניי ביום 8.12.21 עולה כי הגיעה ראשונה יחד עם השוטר עומרי לאירוע ופנתה לנהג (עדותה מיום 8.12.21 שורות 16-18).

"ש. תסבירי לבית המשפט על המפגש הראשון עם הנאשם איך היה?

ת. ניגשתי אליו לאחר התאונה, שאלתי אותו אם הוא זקוק לטיפול רפואי, ענה שכן ושיש לו כאבים בחזרה מהחגורה בגלל כריות אוויר".

עיון בדוח (ת/18) אשר ערכה עדה זו עולה כי היא תיעדה את האירוע בסמוך לאחר התרחשות התאונה ומציינת את שם הנהג מוחמד ת.ז. 318536273 וציינה כי היא ניגשה אליו למושב הנהג ואישר כי הוא זקוק לטיפול רפואי ולאחר מכן פנתה למי שישבה לידו ושמה ראג'דה ת.ז. 029868957 וכי רק לאחר שהגיע בעלה של ראג'דה הוא מסר כי היא זו שנהגה ברכב ולא מוחמד. העדה הפנתה בדוח לתמונה ולפיה נצפה הנאשם כמי שישב במושב הנהג.

31. מעדותו של העד, קדח יחיא כפי שמסר במשטרה מחזקת אף היא את המיוחס לנאשם בכתב האישום מסר בחקירתו במשטרה (ת/1):

"אז הגיע רכב פסאט נהוג על ידי נהג צעיר בשנות העשרים לחייו, ואתו ברכב ישבה אמא שלו ופגע באודי אני נפגשתי...".

עדויות זו יחד עם הראיות אשר פורטו מחזקות את המיוחס לנאשם בכתב האישום ולפיו הוא זה שנהג ברכב

הפולקסווגן ולא אמו אשר ישבה לידו.

כאמור עד זה נחקר בבית משפט בתאריך 30.11.20 ובמהלך חקירתו סתר את הודעתו במשטרה והוכרז כעד עוין בשלב מאוחר יותר של שמיעת עדותו כעד עוין.

בית המשפט רשאי להעדיף עדותו במשטרה (ת/1) על פני עדותו בבית משפט ומבחינת חיזוק יש בחומר הראיות די ראיות כפי שפירטתי לחזק את עדותו זו. ממאגר הראיות אשר הוצג עד כה עולה כי המאשימה הציגה קיומן של ראיות לכאורה ברף הנדרש לשם דחיית הבקשה של הנאשם ולפיה אין להשיב לאשמה.

הבקשה נדחית.

המזכירות תשלח העתק מהחלטתי לצדדים.

ניתנה היום, כ"ט אלול תשפ"ב, 25 ספטמבר 2022, בהעדר הצדדים.